

ваятъ бѣ наяденъ и часть отъ виното изпито — едното краче на мѣшето праздно, изпрати горния отговоръ. И наистина тѣй бѣ. Пратеника попитаха:

— Ти, господине, не си занесълъ дароветъ, както ти ги прѣдадохме! Гдѣ е жълтицата? Що си я скрилъ? И защо си ялъ отъ погачата и си пилъ отъ виното? . . .

Той падна наколѣнѣ низко, извади жълтицата отъ тютюнъ-кесия и почна да се моли и плаче:

— Простете, царю честити, излъгахъ се! Ето жълтицата, която задържахъ! — Откършихъ си отъ погачата, защото бѣхъ гладенъ и моренъ; и отъ виното пийнахъ по сжщитѣ причини. Простете ме!..

Изсмѣха се всички. Понеже тя поржча на гарвана да не правятъ нищо, т. е. да го не наказватъ, простиha му и не го наказаха. . . .

Баба Керa свърши. Тя въ заключение каза:

— И тѣй дѣца, тази селска мома съ умъ и разумъ стана първа царица. Азъ бѣхъ тамо, веселихъ се на царската свадба, ядохъ, пихъ и приказка ви разправихъ . . .

Дѣцата се нахвърлиха върху нея и почнаха да я прѣгръщатъ и цѣлуватъ до умора.

Е. Спространовъ.

Л. Толстой.

Татарска дѣвойка и руски офицеръ.

I.

Въ Кавказъ служилъ единъ руски офицеръ. Казвали го Жилинъ. Веднажъ той получилъ писмо отъ старата си майка. Тя му пишела: „Синко, остарѣхъ вече. Иска ми се прѣди да умра, да те видя за послѣденъ пжтъ. Ела погрѣби старата си майка, а послѣ пакъ се върни да си гледашъ службата. . .“